

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพการณ์ปัจจุบัน เทคโนโลยีและวิชาการต่างๆ ของโลกได้เปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปอย่างรวดเร็วและก้าวไกลเป็นอย่างมาก การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้ ต้องอาศัยวิทยาการและเทคโนโลยีดังกล่าว ในการนี้ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างมาประกอบกัน ซึ่งองค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุดคือทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถและทักษะในสาขาวิชาอาชีพต่างๆ สามารถอยู่ได้ในสังคมอย่างมีความสุขจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง แนวทางหนึ่งของการพัฒนาให้ทรัพยากรมนุษย์มีความสามารถ คือ การจัดการศึกษาด้านอาชีพแก่เยาวชนของชาติในระดับต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับวัย โดยเฉพาะเยาวชนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นวัยที่กำลังจะก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงาน

การจัดการศึกษาในปัจจุบัน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ W.R. 2542 ได้บัญญัติสาระในหมวดที่ ๓ มาตรา 6 ว่าด้วยการจัดการศึกษา ต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และในหมวด 4 มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ มาตรา 23 การจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา (<http://www.moe.go.th/np-vichai/ex-prb05-4.htm>, 2545.) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนยึดหลักการจัดสภาวะแวดล้อม บรรยากาศรวมทั้งแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ให้หลากหลาย เพื่อเอื้อต่อความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติที่สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจ เหมาะแก่วัยและศักยภาพของผู้เรียน มุ่งเน้นประโยชน์ผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนต้องเรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น มีนิสัยรักการเรียนรู้และเกิดการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ทั้งหลักสูตรระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาได้กำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องการทำงานและ

อาชีพ อันเป็นการตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาด้านอาชีพให้กับทรัพยากรมนุษย์เป็นอย่างมาก จุดเด่นของหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา คือมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะทางอาชีพได้ตามควรแก่วัย ตลอดจนมีค่านิยมและทัศนคติที่ดีต่องานอาชีพทุกอาชีพ มีความรู้ติดตัวพอไปประกอบอาชีพในสถานประกอบอาชีพ หรือสามารถที่จะประกอบอาชีพอิสระได้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้และทักษะจากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระได้ อันเป็นการปูพื้นฐานด้านวิชาอาชีพแก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพได้อย่างเต็มที่ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ทั้งด้านความรู้ ความคิด เจตคติ คุณธรรม จริยธรรม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542 : 3)

การศึกษาช่วยในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ และสามารถที่จะปรับตัวได้อย่างรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่จะมาถึงและเชื่อกันว่าการศึกษาที่เป็นไปในแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมกับสภาพความต้องการทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรมของประเทศจะสามารถสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่สังคมได้ (แผนการศึกษาแห่งชาติ, 2535) ซึ่ง กนก จันทร์ขจร (2535 : 13 - 17) กล่าวว่า การให้การศึกษแก่เยาวชนในระดับมัธยมศึกษาเป็นช่วงสำคัญในการสร้างคน ทั้งที่จะศึกษาต่อในระดับสูงและผู้ที่ออกไปประกอบอาชีพ การที่จะทำให้ผู้เรียนที่มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่ประเทศชาติต้องการเป็นงานที่เกี่ยวกับงานวิชาการโดยตรง เพราะวิชาการจะช่วยพัฒนาสติปัญญาผู้เรียนงานวิชาการจึงนับว่าเป็นหัวใจในกิจการทั้งมวลของโรงเรียนมีความสำคัญเป็นอันดับแรก ซึ่งมิเลอร์ (Miller, 1965 : 35) ได้กล่าวไว้ว่า งานวิชาการเป็นหัวใจของโรงเรียนและสิ่งสำคัญที่สุดได้แก่ การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนและการปฏิบัติตามโปรแกรมการสอนนั้น การบริหารงานวิชาการจะมีคุณภาพดีมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับผู้บริหารโรงเรียน ขณะเดียวกัน ดุษฎี พงศ์ศาสตร์ (2535 : 41) ได้เน้นถึงความสำคัญองงานวิชาการอีกว่าการบริหารงานในโรงเรียน สิ่งแรกที่ควรคำนึงถึงหรือยึดเป็นแกนคืองานวิชาการ เพราะงานวิชาการ คือ การสอนคนให้มีคุณภาพตามที่ประเทศชาติต้องการ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่างานวิชาการเป็นหัวใจของหน่วยงานทางการศึกษา

ในปัจจุบันเป็นที่น่าสังเกตว่า งานวิชาการของโรงเรียนมัธยมศึกษายังไม่สามารถจัดให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเท่าที่ควร จะเห็นได้จากการที่มีการประกาศให้ใช้หลักสูตรฉบับปรับปรุง ปี พ.ศ. 2533 แต่นักเรียนไม่ได้รับการพัฒนาทักษะความสามารถในการพัฒนาชีวิต เศรษฐกิจและสังคม ให้ทันกับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สลับซับซ้อน อีกทั้งยังไม่ได้รับการส่งเสริมให้มีการพัฒนาความสามารถ ความถนัดของแต่ละบุคคลถึงความสามารถสูงสุดตามศักยภาพที่มีอยู่ การศึกษาจึงไม่มีความเด่นชัดในการพัฒนาเยาวชนให้มีสุขภาพที่สามารถพัฒนาชีวิต เศรษฐกิจและสังคมของตนเอง ชาดิบ้านเมือง และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติตามแผนพัฒนาประเทศของรัฐ

ดังนั้นหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ที่โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งประเทศใช้อยู่ตั้งแต่ปีการศึกษา 2534 นั้น จึงเปิดโอกาสให้โรงเรียนพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนการบริหารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนที่เป็นไปตามความถนัด ความสามารถ ความสนใจและศักยภาพของนักเรียนแต่ละคน เพื่อให้การบริหารงานของโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพตลอดจนสนองหลักการและเจตนารมณ์ของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งได้กำหนดจุดมุ่งหวังที่เน้น 3 ประการ คือ ให้ครูพัฒนาวิธีการสอนให้นักเรียนรู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา รู้จักพัฒนาและมีค่านิยมที่ดีงาม ให้ครูจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับชีวิต เศรษฐกิจและสังคมแต่ละท้องถิ่น ให้ครูจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครอง และส่งเสริมความสามารถ ความถนัดไปสู่ขีดความสามารถสูงสุดตามศักยภาพที่มีของแต่ละบุคคล (พระนอม แก้วกำเนิด. 2532) เพื่อให้สอดคล้องกับแนวพระราชดำริเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงและแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายที่จะให้ผู้เรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายและหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประสบการณ์ในงานอาชีพอย่างครบวงจร กระทรวงศึกษาธิการจึงมีคำสั่ง ที่ an. 55812542 ลงวันที่ 8 มิถุนายน 2542 เรื่อง ให้ผู้เรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายและหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปฏิบัติโครงการงานอาชีพกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนที่เรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายและหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ทุกหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ปฏิบัติโครงการงานอาชีพอย่างน้อย 1 โครงการงานจึงจะถือว่าจบหลักสูตรดังกล่าว จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการงานอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก เพื่อทราบถึงสภาพปัญหาการวางแผนงานวิชาการ การจัดการเรียนการสอน การพัฒนาและส่งเสริมทางด้านวิชาการ การประเมินผลงานวิชาการ ได้ก่อให้เกิดผลอย่างไรต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการงานอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และบรรลุเป้าหมายของหลักสูตรหรือไม่

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการงานอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก
2. เพื่อเปรียบเทียบสภาพปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการงานอาชีพ ตามความคิดเห็นของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และผู้สอนวิชาโครงการงานอาชีพ

3. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในการแก้ไขปรับปรุงการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงงานอาชีพของโรงเรียน ให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะสภาพปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงงานอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลกจำนวน 34 โรงเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 เท่านั้น โดยทำการศึกษาจากประชากรซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการโรงเรียนมัธยมศึกษา

1.2 ผู้สอนวิชาโครงงานอาชีพ โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก

2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาสภาพปัญหาการบริหารวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงงานอาชีพ โดยศึกษาจากตามขอบข่ายและความรับผิดชอบในการบริหารงานวิชาการที่ครอบคลุมถึงลักษณะการบริหารงานวิชาการ 4 ด้าน ได้แก่

2.1 การวางแผนงานวิชาการ

2.2 การจัดการเรียนการสอน

2.3 การพัฒนาและส่งเสริมทางด้านวิชาการ

2.4 การประเมินผลงานวิชาการ

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ ผู้สอนวิชาโครงงานอาชีพชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2544 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลกจำนวน 34 โรงเรียน ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ จำนวน 34 คน ผู้สอนวิชาโครงงานอาชีพ จำนวน 229 คน รวม 263 คน

3.2 กลุ่มตัวอย่าง ใช้ประชากรทั้งหมดจาก ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ จำนวน 34 คน และใช้วิธีการสุ่มแบ่งชั้นหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) ดังนี้

3.2.1 กำหนดกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนแต่ละขนาดโดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ร้อยละ 80 ของแต่ละขนาด ได้โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก 18 โรงเรียน ขนาดกลาง 12 โรงเรียน ขนาดใหญ่ 2 โรงเรียน ขนาดใหญ่พิเศษ 2 โรงเรียน จากนั้นสุ่มโรงเรียนที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละขนาดโรงเรียนโดยการจับสลาก

3.2.2 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามานะ (Yamane, 1973 : 725) สำหรับผู้สอนวิชาโครงงานอาชีพ จากประชากรทั้งหมดของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

แต่ละโรงเรียน จำนวน 229 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 199 คน ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ในการสุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 233 คน

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

4.1.1 ตำแหน่งหน้าที่

4.1.1.1 ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ

4.1.1.2 ผู้สอนวิชาโครงการงานอาชีพระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

4.1.2 ขนาดของโรงเรียน

4.1.2.1 ขนาดเล็ก

4.1.2.2 ขนาดกลาง

4.1.2.3 ขนาดใหญ่

4.1.2.4 ขนาดใหญ่พิเศษ

4.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ สภาพปัญหาการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก จำนวนเป็น 4 ด้าน ดังนี้

4.2.1 ด้านการวางแผนงานวิชาการ

4.2.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน

4.2.3 ด้านการพัฒนาและส่งเสริมทางด้านวิชาการ

4.2.4 ด้านการประเมินผลงานวิชาการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ได้ข้อมูลเพื่อนำไปกำหนดนโยบาย วางแผนและพัฒนาการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ได้ข้อมูลสำหรับสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดพิษณุโลก ผู้บริหารและผู้สอนวิชาโครงการอาชีพในการแก้ไขปรับปรุงการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลกให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน ตลอดจนเตรียมความพร้อมสำหรับหลักสูตรกลุ่มการงานอาชีพและเทคโนโลยีในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ ผู้สอนวิชาโครงการอาชีพระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก มีสภาพปัญหาเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการอาชีพแตกต่างกัน
2. โรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน มีสภาพปัญหาเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการอาชีพแตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ปัญหา** หมายถึง สภาพที่ควรจะเป็นกับสภาพที่เป็นอยู่ในการบริหารงานวิชาการ ในการจัดการเรียนการสอนวิชาโครงการอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก

2. **วิชาโครงการอาชีพ** หมายถึง รายวิชาที่ทางโรงเรียนจัดให้เรียนโครงการอาชีพตามแนวปฏิบัติในการปฏิบัติวิชาโครงการอาชีพ แนบท้ายคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่ วก558/2542 ลงวันที่ 8 มิถุนายน พ.ศ. 2542 โดยพิจารณาจากความเหมาะสมและความพร้อมของโรงเรียน ผู้เรียนและชุมชนที่โรงเรียนนั้นตั้งอยู่

3. **ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ** หมายถึง ผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งดำรงตำแหน่งและปฏิบัติงานเป็นที่ปรึกษาของผู้บริหารโรงเรียน เกี่ยวกับงานวิชาการของโรงเรียน

4. **ผู้สอนวิชาโครงการอาชีพ** หมายถึง ครูที่ปฏิบัติการสอนวิชาโครงการอาชีพตามโครงสร้างหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก

5. **การบริหารงานวิชาการ** หมายถึง การบริหารกิจกรรมทุกชนิดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนดังนี้

5.1 **การวางแผนงานวิชาการ** หมายถึง การวางแผนพัฒนาการศึกษาของโรงเรียน ตั้งแต่การทำแผนงานวิชาการการกำหนดนโยบาย การกำหนดงานและโครงการเพื่อปรับปรุงพัฒนางานวิชาการของโรงเรียน

5.2 **การจัดการเรียนการสอน** หมายถึง การจัดให้มีการทำแผนการสอนรายวิชา บันทึกการสอน การจัดครูเข้าสอนและจัดครูเข้าสอนแทน การจัดหา จัดทำ ใช้ บำรุงรักษาและส่งเสริมให้มีการผลิตสื่อการเรียนการสอน และการให้มีเครื่องมือการวัดผลการเรียน

5.3 **การพัฒนาและส่งเสริมทางด้านวิชาการ** หมายถึง การพัฒนาและส่งเสริมให้ครูนำวิธีการสอนและจัดกิจกรรมแบบต่าง ๆ มาใช้ในการสอน การจัดการสอนซ่อมเสริม การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน และการพัฒนาครูทางด้านวิชาการ

5.4 การประเมินผลงานวิชาการ หมายถึง การประเมินผลการทำงานและผลงานของผู้สอนวิชาโครงการอาชีพ เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพ

6. ขนาดของโรงเรียน หมายถึง ขนาดของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก แบ่งเป็น

- | | | |
|-------------------|-----|---------------------------------------|
| 6.1 ขนาดเล็ก | คือ | โรงเรียนที่มีนักเรียน 1 - 499 คน |
| 6.2 ขนาดกลาง | คือ | โรงเรียนที่มีนักเรียน 500 - 1,499 คน |
| 6.3 ขนาดใหญ่ | คือ | โรงเรียนที่มีนักเรียน 1,500 - 2499 คน |
| 6.4 ขนาดใหญ่พิเศษ | คือ | โรงเรียนที่มีนักเรียน 2,500 คนขึ้นไป |

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิษณุโลกสงคราม
Pibulsongkram Rajabhat University